

Jednou jsem takhle po ránu zašel na nádraží v Kladně a u pokladny požádal o lístek do Pekingu. Paní v pokladně si bez mrknutí oka řekla o šedesát korun a lístek mi prodala. Vyšel jsem na perón ... a vidím, že vlak právě odjíždí. „Nevadí“, říkám si, „zítra je taky den.“

Druhý den jsem se opět vydal na nádraží a vše se úplně stejně opakovalo, vlak do Pekingu mi zase ujel.

Třetí den jsem si pospíšil, znovu koupil lístek do Pekingu za šedesát korun a do vlaku tentokrát nastoupil. Jak to dopadlo dál nevím, protože jsem se zrovna probudil.

Tak tohle se mi zdálo asi v půlce července 1991 na Krávozně při brigádě na stavbě tábora.

Wimpy